

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MICHALA BOBEKA
od 26. srpnja 2017.¹

Predmet C-271/17 PPU

**Openbaar Ministerie
protiv
Sławomira Andrzeja Zdziaszeka**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Rechtbank Amsterdam (sud u Amsterdamu, Nizozemska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Europski uhidbeni nalog – Razlozi za moguće neizvršenje – Nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora – Pojam ‚suđenje koje je rezultiralo odlukom‘ – Postupak koji se odnosi na jedinstvenu kaznu – Žalbeni postupak”

I. Uvod

1. Poljsko pravosudno tijelo izdalo je europski uhidbeni nalog (u daljnjem tekstu: EUN) za Sławomira Andrzeja Zdziaszeka, poljskog državljanina. To tijelo zahtijeva predaju S. A. Zdziaszeka, koji je trenutačno zadržan u Nizozemskoj radi izvršenja dviju kazni zatvora, jedne od jedne godine i šest mjeseci, a druge od tri godine i šest mjeseci.

2. Te su kazne izrečene „presudom kojom se izriče jedinstvena kazna” koja predstavlja temelj predmetnog EUN-a (u daljnjem tekstu: presuda kojom se izriče jedinstvena kazna). Ta presuda kojom se izriče jedinstvena kazna ne odnosi se na krivnju zainteresirane osobe, nego je njezin cilj samo objediniti i prilagoditi tri prethodno izrečene kazne. Tako su u kazni od jedne godine i šest mjeseci objedinjene dvije kazne na koje je S. A. Zdziaszek osuđen u dva različita postupka. Kazna od tri godine i šest mjeseci pak predstavlja smanjenje kazne od četiri godine koja je S. A. Zdziaszeku bila izrečena ranijom presudom (u daljnjem tekstu: prvotna presuda). Do tog smanjenja kazne došlo je slijedom zakonodavne promjene koja je bila povoljna za zainteresiranu osobu.

3. Sud koji je uputio zahtjev navodi da obrazac EUN-a sadržava isključivo informacije o presudi kojom se izriče jedinstvena kazna. Dodatne informacije do kojih je došao sud koji je uputio zahtjev pokazuju da je S. A. Zdziaszek bio uredno zastupan tijekom žalbenog postupka koji je doveo do prvotne presude i s kojim je on bio upoznat. Taj isti sud smatra da se prava obrane S. A. Zdziaszeka u prvostupanjskom postupku nisu poštovala.

¹ Izvorni jezik: francuski

4. Na temelju nacionalnog zakonodavstva kojim je prenesen članak 4.a Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhiđenom nalogu i postupcima predaje između država članica (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka)², nadležno nizozemsko tijelo mora odbiti izvršenje EUN-a ako se tražena osoba nije osobno pojavila *na suđenju koje je rezultiralo odlukom*³, osim u slučaju neke od navedenih situacija.

5. Sud koji je uputio zahtjev u tim okolnostima pita uključuje li pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” postupak koji je doveo do donošenja presude kojom se izriče jedinstvena kazna, čak i ako se u okviru tog postupka više nije raspravljalo o pitanju krivnje. Sud koji je uputio zahtjev time traži da se utvrdi treba li poštovanje postupovnih prava zainteresirane osobe ocijeniti s obzirom na taj postupak ili treba uzeti u obzir postupak u kojem je donesena prvotna presuda.

6. Ako treba uzeti u obzir postupak u kojem je donesena prvotna presuda, sud koji je uputio zahtjev pita kakve učinke ima činjenica da S. A. Zdziaszek u prvostupanjskom postupku nije bio stvarno zastupan.

7. Sud koji je uputio zahtjev također pita može li odbiti izvršenje EUN-a zbog toga što ni popratnim obrascem ni dodatnim informacijama koje su podnesene nije dokazano da je u tom predmetu nastala jedna od situacija koje su opisane u točkama (a) do (d) članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke.

8. Ta se pitanja temelje na posebnom prijenosu potonje odredbe u nizozemsko pravo. Člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke uvodi se *moгуćnost* odbijanja predaje osobe osuđene *in absentia*, osim ako se pravosudno tijelo nije uvjerilo u to da su se poštovala njezina postupovna prava. U slučaju da nastane jedna od četiri situacije koje su predviđene tom odredbom, pravosudno tijelo izvršenja ipak je dužno izvršiti EUN. Međutim, nacionalnim zakonodavstvom ta fakultativna logika je izokrenuta time što se nacionalnom sudu *zabranjuje* da provede predaju zainteresirane osobe *ako* nije nastala nijedna od tih situacija.

II. Pravni okvir

A. EKLJP

9. Člankom 6. stavkom 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda⁴ (u daljnjem tekstu: EKLJP) predviđa se:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi, ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega, svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. [...]”

2 SL 2002., L 190, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.). Ta je okvirna odluka izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.).

3 Moje isticanje

4 Potpisana u Rimu 4. studenoga 1950.

B. Pravo Unije

1. Povelja

10. Na temelju članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja):

„Svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom, u skladu s uvjetima utvrđenima ovim člankom.

Svatko ima pravo da zakonom prethodno ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. Svatko ima mogućnost biti savjetovan, branjen i zastupan.

[...]”

11. U skladu s člankom 48. stavkom 2. Povelje, „[z]ajamčeno je poštovanje prava na obranu svakog optuženika”.

2. Okvirna odluka

12. Člankom 1. stavkom 1. Okvirne odluke EUN se definira kao „sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode”.

13. Stavkom 2. propisuje se da „[d]ržave članice izvršavaju svaki [EUN] na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke”.

14. Stavkom 3. predviđa se da navedena okvirna odluka „ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. [UEU-a]”.

15. Članak 4.a Okvirne odluke uveden je Okvirnom odlukom 2009/299 kako bi se pojasnili fakultativni razlozi za odbijanje izvršenja EUN-a kad se zainteresirana osoba ne pojavi osobno na svojem suđenju:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja može također odbiti izvršiti europski uhiđbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode ako se osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom, osim ako se u europskom uhiđbenom nalogu navodi da je osoba u skladu s dodatnim postupovnim zahtjevima utvrđenima u nacionalnom pravu države članice izdavanja:

(a) pravovremeno:

i. bila osobno pozvana te time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom, ili je na neki drugi način stvarno primila službenu obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja, tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem;

i

ii. bila obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezina nepojavljivanja na suđenju;

ili

(b) bila upoznata s predviđenim suđenjem i ovlastila je pravnog zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja te ju je taj zastupnik uistinu branio tijekom suđenja;

ili

(c) nakon dostave odluke i nakon što je izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice [meritum] predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke:

i. izričito izjavila da ne osporava odluku;

ili

ii. nije zahtijevala obnovu postupka niti podnijela žalbu u primjenjivom roku;

ili

(d) joj odluka nije osobno dostavljena, nego:

i. će joj biti osobno dostavljena bez odgode nakon predaje te će biti izričito obaviještena o svojem pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke;

i

ii. bit će obaviještena o roku u kojem mora zahtijevati obnovu postupka ili podnijeti žalbu, kako se navodi u odgovarajućem europskom uhidbenom nalogu.

2. Ako je europski uhidbeni nalog izdan [...] prema uvjetima iz stavka 1. točke (d), a dotična osoba nije prethodno primila nikakvu službenu obavijest o vođenju kaznenog postupka protiv nje, ona može, kada bude obaviještena o sadržaju europskog uhidbenog naloga, zahtijevati primjerak presude prije predaje. [...] ta se dostava ne smatra formalnom dostavom presude niti utječe na primjenjive rokove za zahtijevanje obnove postupka ili podnošenje žalbe.

3. Ako se osoba predala prema uvjetima iz stavka 1. točke (d) te zahtijeva obnovu postupka ili je podnijela žalbu, zadržavanje te osobe u očekivanju takve obnove postupka ili postupka povodom žalbe, sve do dovršetka tih postupaka, preispituje se u skladu s pravom države članice izdavanja, bilo redovito ili na zahtjev dotične osobe. [...]"

16. Člankom 8. stavkom 1. Okvirne odluke predviđa se da EUN mora sadržavati sljedeće informacije:

„[...]

(c) dokaz o postojanju izvršive presude, uhidbenog naloga ili druge izvršive sudske odluke s istim učinkom, obuhvaćene odredbama članka 1. i 2.;

(d) prirodu i pravni opis kaznenog djela [...]

[...]

(f) izrečenu kaznu, ako postoji pravomoćna presuda, ili sve propisane kazne za kazneno djelo u skladu s pravom države članice izdateljice uhidbenog naloga;

[...]"

17. Člankom 15. Okvirne odluke, naslovljenim „Odluka o predaji”, propisuje se:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja odlučuje, u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom, treba li osoba biti predana.

2. Ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da su informacije koje je dostavila država članica izdavateljica uhidbenog naloga nedostatne i ne omogućavaju donošenje odluke o predaji tražene osobe, od nje zahtijeva da potrebne dopunske informacije [...] budu žurno dostavljene

[...]”

18. Točka (d) Priloga („Europski uhidbeni nalog”) Okvirnoj odluci nakon izmjene Okvirnom odlukom 2009/299 određuje sljedeće:

(d) Navedite je li se osoba osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom:

1. Da, osoba se osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom.
2. Ne, osoba se nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom.
- Ako ste označili polje pod točkom 2., molimo potvrdite postojanje jednog od sljedećeg:
  - 3.1.a osoba je bila osobno pozvana ... (dan/mjesec/godina) i time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom te je bila obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavlivanja na suđenju:

III
  - 3.1.b osoba nije bila osobno pozvana, nego je na neki drugi način stvarno primila službenu obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom, tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem i obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavlivanja na suđenju:

III
  - 3.2. osoba je bila upoznata s predviđenim suđenjem i ovlastila je pravno zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja te ju je taj zastupnik uistinu branio tijekom suđenja:

III
  - 3.3. odluka je dostavljena osobi ... (dan/mjesec/godina) te je ona izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke, i
    - osoba je izričito izjavila da ne osporava tu odluku,

III
    - osoba nije zahtijevala obnovu postupka niti podnijela žalbu u primjenjivom roku:

III
  - 3.4. osobi nije osobno dostavljena odluka, ali
    - će joj ta odluka biti osobno dostavljena bez odgode nakon predaje, i
    - prilikom dostave odluke osoba će biti izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke, i
    - osoba će biti obaviještena o roku u kojem mora zahtijevati obnovu postupka ili podnijeti žalbu, koji iznosi ... dana.
- Ako ste označili polje pod gornjim točkama 3.1.b, 3.2. ili 3.3., molimo navedite informacije o tome kako je ispunjen dotični uvjet:

.....

.....

C. Nizozemsko pravo

19. Okvirna odluka prenesena je u nizozemsko pravo Overleveringswetom (Zakon o predaji) od 29. travnja 2004. (Stb. 2004, br. 195, u daljnjem tekstu: OLW). Člankom 12. određuje se da „predaja nije dopuštena ako je europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja presude, a da se okrivljenik nije osobno pojavio na raspravi koja je rezultirala navedenom presudom, osim ako je u europskom uhidbenom nalogu navedeno da je, u skladu s postupovnim zahtjevima države članice izdavanja” nastala jedna od četiriju situacija koje su opisane u toj istoj odredbi. Te su situacije opisane u točkama (a) do (d) članka 12. OLW-a i odgovaraju točkama (a) do (d) članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke.

20. Točka D Priloga 2. OLW-u, naslovljena „Primjer europskog uhidbenog naloga iz članka 2. stavka 2. OLW-a” odgovara točki (d) Priloga Okvirnoj odluci.

III. Činjenice i glavni postupak te prethodna pitanja

21. Dana 17. siječnja 2017. sudu koji je uputio zahtjev podnesen je zahtjev za izvršenje EUN-a koji je 12. lipnja 2014. izdao Sąd Okręgowy w Gdańsku (Okružni sud u Gdanjsku, Poljska).

22. EUN se odnosi na uhićenje i predaju S. A. Zdziaszeka, poljskog državljanina, radi izvršenja dviju kazni zatvora u Poljskoj, jedne u trajanju od jedne godine i šest mjeseci (za 1. i 2. kazneno djelo)⁵, a druge u trajanju od tri godine i šest mjeseci (za 3., 4. i 5. kazneno djelo)⁶.

23. EUN se odnosi na presudu kojom se izriče jedinstvena kazna, kojom su izrečene te dvije kazne, i koju je 25. ožujka 2014. donio Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okružni sud u Wejherowu, Poljska) (presuda kojom se izriče jedinstvena kazna). S jedne strane, tom su presudom u jednu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci objedinjene dvije kazne koje je S. A. Zdziaszeku za 1. i 2. kazneno djelo izrekao Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okružni sud u Wejherowu) pravomoćnom presudom od 21. travnja 2005., odnosno Sąd Rejonowy w Gdyni (Okružni sud u Gdyniji, Poljska) 16. lipnja 2006. S druge strane, tom je istom presudom na tri godine i šest mjeseci smanjena prvotna kazna zatvora u trajanju od četiri godine koju je S. A. Zdziaszeku za 3., 4. i 5. kazneno djelo izrekao Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okružni sud u Wejherowu) pravomoćnom presudom od 10. travnja 2012. Ta je izmjena nastala slijedom zakonodavne promjene koja je bila povoljna za zainteresiranu osobu.

24. Odlukom od 11. travnja 2017. sud koji je uputio zahtjev odbio je predaju S. A. Zdziaszeka u pogledu kazne zatvora za 1. kazneno djelo jer to djelo nije kažnjivo u nizozemskom pravu. Odlučio je prekinuti postupak što se tiče 2. kaznenog djela kako bi pravosudnom tijelu koje je izdalo nalog postavio dodatna pitanja.

25. Tako se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi samo na dio presude kojom se izriče jedinstvena kazna *u kojem je smanjena kazna za 3., 4. i 5. kazneno djelo*.

26. S. A. Zdziaszek nije se osobno pojavio u postupku u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna. Međutim, u EUN-u je navedeno da je bio upoznat s predviđenim suđenjem i da je ovlastio pravnog zastupnika koji ga je branio.

27. Konkretnije, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da je S. A. Zdziaszeku bio upućen poziv na prvo ročište 28. siječnja 2014. na adresu koju je naveo. On nije primio taj poziv i nije se pojavio na ročištu. Sąd Rejonowy w Wejherowie (Okružni sud u Wejherowu) dodijelio mu je po službenoj dužnosti odvjetnika te je prekinuo postupak. S. A. Zdziaszek je na isti način pozvan na drugo ročište zakazano za 25. ožujka 2014. Nije se pojavio osobno, nego je na ročištu sudjelovao njegov odvjetnik. Presuda kojom se izriče jedinstvena kazna donesena je nakon tog ročišta.

28. Bez obzira na te činjenične tvrdnje, sud koji je uputio zahtjev smatra da se okolnost iz uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. i iz članka 4.a stavka 1. točke (b) Okvirne odluke ne primjenjuje jer nije dokazano da je osoba čija se predaja tražila „bila upoznata s predviđenim suđenjem” niti da je „ovlastila [...] pravnog zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja”.

5 Uvreda upućene dvama policijskim službenicima tijekom obavljanja njihovih dužnosti i u vezi s tim dužnostima predstavljaju 1. kazneno djelo, a 2. kazneno djelo odnosi se na upotrebu nasilja s namjerom poticanja određenog ponašanja.

6 Teške tjelesne ozljede pri ponavljanju povrede predstavljaju 3. kazneno djelo; 4. kazneno djelo upućuje na seksualno nasilje, a 5. kazneno djelo odnosi se na vožnju u pijanom stanju, čime je prekršena sudska zabrana upravljanja vozilom.

29. U pogledu *prvog* pitanja suda koji je uputio zahtjev, potrebno je utvrditi je li postupak u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke. Ako jest, sud koji je uputio zahtjev odbit će izvršenje EUN-a.

30. Ako, suprotno tomu, presuda kojom se izriče jedinstvena kazna nije relevantna za primjenu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke, sud koji je uputio zahtjev smatra da mora ispitati je li se S. A. Zdziasek osobno pojavio u ranijoj fazi postupka i, ako nije, je li nastala neka od okolnosti iz točaka (a) do (d) članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke.

31. Međutim, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, informacije navedene u EUN-u ne odnose se na prvotnu presudu.

32. *Drugim* se pitanjem želi utvrditi može li sud koji je uputio zahtjev u tom kontekstu odbiti izvršenje EUN-a.

33. Ako ne može, sud koji je uputio zahtjev smatra da mora s obzirom na prvotnu presudu utvrditi je li u ovom predmetu nastala jedna od situacija iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) Okvirne odluke.

34. U tom pogledu taj sud zaključuje da se S. A. Zdziasek nije osobno pojavio u postupku u kojem je donesena prvostupanjska odluka i da se nijedna od okolnosti iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) Okvirne odluke ne primjenjuje na prvostupanjski postupak.

35. Što se tiče žalbenog postupka, S. A. Zdziasek nije se pojavio na raspravi. Međutim, iako je bio uredno pozvan, na raspravi se pojavio njegov zastupnik. Sud koji je uputio zahtjev iz toga zaključuje da je S. A. Zdziasek „bi[o] upoznat s predviđenim suđenjem” u žalbenom postupku i da je „ovlasti[o] [...] pravnog zastupnika [...] da [ga] brani tijekom suđenja”.

36. Tako sud koji je uputio zahtjev u *trećem* pitanju pita je li žalbeni postupak „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke.

37. U tim je okolnostima Rechtbank Amsterdam (sud u Amsterdamu, Nizozemska) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li postupak

- u kojem sud države članice izdateljice odlučuje o objedinjavanju u jednu jedinstvenu kaznu zatvora više pojedinačnih kazni zatvora na koje je osoba o kojoj je riječ bila prethodno pravomoćno osuđena i/ili o preinaci jedinstvene kazne zatvora na koju je osoba o kojoj je riječ bila prethodno pravomoćno osuđena, i
- u okviru kojeg se taj sud više ne bavi pitanjem krivnje,

poput postupka u kojem je donesena ‚presuda kojom se izriče jedinstvena kazna’ od 25. ožujka 2014., ‚suđenj[e] koje je rezultiralo odlukom’ u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke [...]?

2. Može li pravosudno tijelo izvršenja:

- ako se tražena osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom,

- a pravosudno tijelo koje je izdalo nalog nije navelo ni u EUN-u ni u dodatnim informacijama zatraženima na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke [...], informacije o tome postoji li jedna ili više okolnosti iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) Okvirne odluke [...], u skladu s formulacijom jedne ili više kategorija iz podtočke 3. točke (d) obrasca EUN-a,

zaključiti, samo zbog tog razloga, da nije ispunjen nijedan uvjet iz uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. i članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) Okvirne odluke [...] i odbiti izvršenje EUN-a samo na temelju tog razloga?

3. Je li žalbeni postupak

- u kojem se ispitivao meritum predmeta i
  - koji je rezultirao (ponovnom) osuđujućom presudom protiv dotične osobe i/ili potvrđivanjem osuđujuće presude donesene u prvostupanjskom postupku,
  - na čije se izvršenje odnosi EUN,
- „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke [...]?”

IV. Hitni postupak pred Sudom

38. Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o zahtjevu za prethodnu odluku odlučuje u hitnom postupku koji je predviđen člankom 107. Poslovnika Suda.

39. U prilog tom zahtjevu istaknuo je da se postavljena pitanja odnose na tumačenje okvirne odluke koja proizlazi iz glave V. dijela trećeg UFEU-a. Također je naveo da je zainteresirana osoba zadržana u Nizozemskoj u očekivanju izvršenja njegove predaje. Hitni odgovor Suda ima izravan i odlučujući utjecaj na trajanje zadržavanja zainteresirane osobe.

40. Peto vijeće Suda odlučilo je 8. lipnja 2017. prihvatiti zahtjev suda koji je uputio zahtjev.

41. Pisana očitovanja podnijeli su Openbaar Ministerie (državno odvjetništvo, Nizozemska), tužitelj u glavnom postupku S. A. Zdziasek, tuženik u glavnom postupku, nizozemska vlada i Europska komisija. Poljska vlada podnijela je pisani odgovor na pitanja koja je Sud postavio u pogledu primjenjivog poljskog pravnog okvira.

42. Državno odvjetništvo, S. A. Zdziasek, nizozemska, irska i poljska vlada te Komisija iznijeli su usmena očitovanja na raspravi koja se održala 11. srpnja 2017.

V. Ocjena

43. Sud koji je uputio zahtjev svojim *prvim* pitanjem želi saznati je li postupak u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna, koji se više ne odnosi na pitanje krivnje, „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke. Kako bih odgovorio na to pitanje, najprije ću analizirati pojam kaznene presude o čijem postojanju ovisi postojanje „izvršive presude” i „suđenja koje je rezultiralo odlukom”. Zatim ću ispitati posebnu narav presude kojom se izriče jedinstvena kazna (A).

44. Svojim *drugim* pitanjem sud koji je uputio zahtjev želi utvrditi koje je posljedice, radi izvršenja EUN-a, potrebno izvući iz nedostatnosti informacija koje je pružilo pravosudno tijelo koje je izdalo nalog. To se pitanje formalno može shvatiti kao da se odnosi na to koliko puta pravosudno tijelo izvršenja može zatražiti korisne informacije od pravosudnog tijela koje izdaje nalog ili na maksimalno trajanje korespondencije između ta dva suda, osobito s obzirom na rokove koji se primjenjuju na izvršenje EUN-a. Manje je očito da se to pitanje temelji na problematičnom prijenosu članka 4.a Okvirne odluke u nizozemsko pravo (B).

45. Svojim *trećim* pitanjem sud koji je uputio zahtjev želi saznati upućuje li pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom”, u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke, na žalbeni postupak koji je doveo do ispitivanja merituma predmeta i kojim je potvrđena presuda izrečena u prvom stupnju, koju se nastoji izvršiti EUN-om. U pogledu tog pitanja potrebno je utvrditi mogu li se djelotvornom zaštitom prava obrane zainteresirane osobe tijekom žalbenog postupka otkloniti eventualni nedostaci koji su se mogli pojaviti u prvom stupnju (C).

A. Prvo prethodno pitanje

46. Stranke koje su podnijele pisana očitovanja i koje su sudjelovale na raspravi u biti se slažu sa stajalištem da postupak koji dovodi samo do donošenja kazne, a u okviru kojeg se ne raspravlja o pitanju krivnje, *nije* „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke.

47. S obzirom na to, pisana očitovanja i izlaganja svjedoče o nepostojanju konsenzusa o tomu što čini „meritum” predmeta. Čini se da nije upitno to da postupak koji se odnosi na krivnju i kaznu predstavlja postupak o meritumu. Međutim, što je s postupkom koji se odnosi *samo* na kaznu, njezinu prilagodbu ili njezino smanjenje? Je li rasprava o krivnji neophodan sastavni dio postupka kako bi se on mogao okvalificirati kao postupak koji se odnosi na meritum?

48. S. A. Zdzaszek tvrdi da, kada prilagodba kazne nije puki računski postupak, postupak koji se odnosi na tu kaznu predstavlja „suđenje koje je rezultiralo odlukom”. Stoga mora ispunjavati zahtjeve iz članka 47. i 48. Povelje kao i iz članka 6. EKLJP-a.

49. Državno odvjetništvo ističe da se, radi boljeg osiguranja prava obrane, provjera mora odnositi na odluku o krivnji. Drukčiji pristup podrazumijevao bi opasnost da zainteresirana osoba bude predana a da se njezina prava obrane nisu poštovala u ranijim fazama postupka.

50. Slično tomu, nizozemska vlada predlaže da se na prvo prethodno pitanje odgovori negativno. Tvrdi da se provjera mora odnositi na postupak o meritumu koji je doveo do osuđujuće presude. To pretpostavlja da je sud odlučio o krivnji. Postupak kojim se objedinjuju ili prilagođavaju kazne zatvora stoga ne proizlazi iz pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom”.

51. Irska i poljska vlada također predlažu da se na prvo pitanje odgovori negativno. Budući da se u postupku koji je doveo do presude kojom se izriče jedinstvena kazna nije raspravljalo o krivnji zainteresirane osobe, taj postupak ne može predstavljati „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke. Prema mišljenju irske vlade, mikroanaliza postupka za izricanje jedinstvene kazne bila bi protivna načelu uzajamnog povjerenja. Prema mišljenju poljske vlade, uključivanjem postupka za donošenje presude kojom se izriče jedinstvena kazna u gore navedeni pojam proširilo bi se područje primjene članka 4.a Okvirne odluke. Za tu vladu pojam „meritum predmeta” podrazumijeva utvrđivanje činjenica i ispitivanje krivnje, što su elementi o kojima je naposljetku odlučeno tijekom žalbenog postupka koji je doveo do prvotne presude.

52. Komisija pak teško može zamisliti da se provjera na temelju članka 4.a Okvirne odluke može odnositi na postupak u kojem se samo prilagođava kazna, dok postupak koji je doveo do prvotne osuđujuće presude ne podliježe toj provjeri. Suprotno tomu, postupak koji je doveo do prilagodbe prvotne kazne i zainteresiranoj osobi omogućio da istakne svoje argumente obuhvaćen je pojmom „suđenje koje je rezultiralo odlukom”.

53. Ne slažem se s mišljenjem da je u okviru ispitivanja „merituma predmeta” relevantno samo pitanje krivnje, a ne i pitanje koje se odnosi na određivanje kazne. Naime, pojam *osuđujuće kaznene presude*, koji je relevantan i za pojam „izvršiva presuda” i za pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” (upotrijebljeni u uvodnoj rečenici članka 4.a stavka 1., odnosno u članku 8. stavku 1. Okvirne odluke), sastoji se od dva dijela: krivnje i kazne (1). Budući da se presudom kojom se izriče jedinstvena kazna određuje kazna, ta je presuda obuhvaćena pojmom kaznene presude (2). Kako bi se primijenio članak 4.a Okvirne odluke valja još ipak provjeriti ima li sud na temelju postupka koji je doveo do te presude diskrecijsku ovlast za odlučivanje o konkretnim načinima prilagodbe kazne (3). Budući da takva diskrecijska ovlast postoji u ovom slučaju, postupak u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna predstavlja „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke (4).

1. Sastavni elementi osuđujuće kaznene presude

54. Kada se odnosi na izvršenje kazne, EUN pretpostavlja postojanje osuđujuće kaznene presude. Ta presuda obično sadržava dva elementa, to jest utvrđenje krivnje i, slijedom toga, izricanje kazne⁷. Ta dva elementa stoga čine „meritum” predmeta, bilo zajedno (meritum u cijelosti) ili odvojeno (dio merituma).

55. Ta dva elementa moraju proizlaziti iz EUN-a. Naime, pravosudna tijela koja izdaju nalog obvezna su pružiti informacije ne samo o počinjenim kaznenim djelima, nego i o konkretno izrečenim kaznama. To je neophodno kako bi pravosudno tijelo izvršenja provjerilo primjenjivost EUN-a u konkretnom slučaju s obzirom na počinjeno kazneno djelo⁸ i izrečenu kaznu⁹. Te su informacije također važne za ocjenu postojanja razloga za obvezno neizvršenje EUN-a¹⁰.

56. Što se tiče pojma izvršive presude za potrebe primjene članka 8. stavka 1. točke (c) Okvirne odluke, radi se o presudi koja nadležnim tijelima na temelju primjenjivog nacionalnog prava omogućuje izvršenje kazne zatvora koja je izrečena zainteresiranoj osobi. Ono što takvu presudu čini u konkretnom slučaju ovisit će o dvjema varijablama, to jest o postupovnom okviru države članice i o tomu kako će zainteresirana osoba konkretno upotrijebiti taj okvir (ili kako će se taj okvir upotrijebiti u pogledu zainteresirane osobe)¹¹.

57. Kada presuda čini temelj koji omogućuje izvršenje kazne zatvora, ona se po definiciji mora odnositi na kaznu. U ovom se slučaju postavlja pitanje može li odluka koja se odnosi isključivo na kaznu biti „izvršiva presuda” u smislu Okvirne odluke. To ću sada ispitati.

7 Europski sud za ljudska prava pojasnio je da „osuda’ u smislu članka 5. stavka 1. točke (a) EKLP-a podrazumijeva [...] istovremeno proglašenje krivnje, nakon što je u skladu sa zakonom utvrđeno kazneno djelo [...] i izricanje kazne ili druge mjere koja uključuje oduzimanje slobode [...]” (ESLJP, 21. listopada 2013., Del Rio Prada protiv Španjolske, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, t. 123.). ESLJP je u presudi Kremzow protiv Austrije utvrdio povredu članka 6. stavka 1., povezanu s nepojavljivanjem zainteresirane osobe na raspravama u žalbenom postupku, iako se predmetna faza postupka odnosila samo na kaznu koju je trebalo izreći (ESLJP, Kremzow protiv Austrije, 21. rujna 1993., CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, t. 67.).

8 S obzirom na, primjerice, eventualnu primjenu uvjeta dvostruke kažnjivosti djela. Vidjeti osobito članak 2. stavak 4. Okvirne odluke.

9 Vidjeti članak 2. stavak 1. Okvirne odluke.

10 Vidjeti članak 3. Okvirne odluke.

11 Vidjeti točke 49. do 54. mojeg mišljenja u predmetu Tupikas (C-270/17 PPU).

2. Posebnost presude kojom se izriče jedinstvena kazna

58. Presuda kojom se izriče jedinstvena kazna i na kojoj se temelji EUN u ovom predmetu sadržava dvostruku posebnost.

59. Kao prvo, objedinjuje dvije bitne odluke u okviru jednog akta. U tom pogledu (i.) kumulira prethodno (i zasebno) izrečene kazne za 1. i 2. kazneno djelo i (ii.) smanjuje trajanje kazne koja je prethodno i kumulativno izrečena za 3., 4. i 5. kazneno djelo.

60. Kao drugo, što se tiče 3., 4. i 5. kaznenog djela, presudom kojom se izriče jedinstvena kazna samo se smanjuje izrečena kazna ne razmatrajući pitanje krivnje, o kojem je ranije odlučeno u prvotnoj presudi.

61. Iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku te iz objašnjenja koja je pružila poljska vlada proizlazi da se za to smanjenje uzela u obzir zakonodavna izmjena koja je povoljnija za zainteresiranu osobu, do koje je došlo između donošenja prvotne presude i izricanja presude kojom se izriče jedinstvena kazna.

62. Poljska vlada na raspravi je potvrdila da je posljedica presude kojom se izriče jedinstvena kazna bila zamjena prvotne presude.

63. Tako je, podložno provjeri suda koji je uputio zahtjev, utvrđeno da odluka koja se odnosi na kaznu koja proizlazi iz presude kojom se izriče jedinstvena kazna predstavlja jedini pravni temelj koji omogućuje da se S. A. Zdziaszeku oduzme sloboda u trajanju koje je u njoj predviđeno. Stoga se o dvama dijelovima kaznene presude u pogledu S. A. Zdziaszeka naposljetku raspravljalo u okviru dvaju različitih postupaka: postupka koji je doveo do prvotne presude što se tiče krivnje i postupka koji je doveo do presude kojom se izriče jedinstvena kazna što se tiče konačno izrečene kazne.

64. Sada valja ispitati narav postupka koji je doveo do presude kojom se izriče jedinstvena kazna.

3. Obilježja postupka u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna

65. Korisno je podsjetiti, kao što su podsjetili S. A. Zdziaszek i Komisija, da Europski sud za ljudska prava razlikuje dvije vrste postupaka koji dovode do izricanja jedinstvenih kazni: (i.) postupke u okviru kojih sud nema nikakvu diskrecijsku ovlast i tijekom kojih taj sud samo provodi aritmetički izračun i (ii.) postupke u kojima sud ima diskrecijsku ovlast. Dok prva vrsta postupaka nije obuhvaćena člankom 6. EKLJP-a, isto ne vrijedi za drugu vrstu postupaka¹².

66. Za utvrđivanje naravi predmetnog postupka potrebno je uzeti u obzir sljedeće aspekte.

67. Kada sud samo mora mehanički primijeniti odredbu zakona koja mu ne ostavlja nikakvu marginu prosudbe u pogledu načina na koji će se kazna smanjiti, takav postupak ne može predstavljati suđenje u smislu članka 4.a Okvirne odluke. Naime, zainteresirana osoba nema nikakvu mogućnost pozvati se na svoja postupovna prava kako bi utjecala na rezultat takve mehaničke primjene zakona.

12 ESLJP, 15. srpnja 1982., ECKE protiv Njemačke, ECLI:CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, t. 77. Vidjeti također ESLJP, 28. studenoga 2013., Aleksandr Dementjev protiv Rusije, ECLI:CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, t. 25.

68. Isto ne vrijedi u slučaju postupka u kojem sud ima diskrecijsku ovlast. U tom pogledu osobito valja postaviti sljedeća pitanja: postoje li novi elementi koje je sud dužan identificirati i uzeti u obzir (na primjer, ponašanje zainteresirane osobe nakon prvotne osuđujuće presude, ocjena tog ponašanja koju daju zatvorska tijela itd.)? Treba li tijekom postupka koji dovodi do prilagodbe kazne organizirati raspravu? Može li se protiv nove odluke koja se odnosi na prilagodbu kazne podnijeti žalba? Osobito i prije svega: raspolaze li sud marginom prosudbe tijekom cijelog tog postupka?

69. Ako je odgovor na ta pitanja, a osobito na zadnje pitanje, potvrđan, smatram da se ovdje radi o suđenju u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke. Naime, ti postupovni elementi omogućuju zainteresiranoj osobi da utječe na određivanje kazne. U tom je pogledu djelotvornost s kojom se zainteresirana osoba može pozvati na svoja postupovna prava od ključne važnosti.

70. Sud koji je uputio zahtjev dužan je provjeriti ima li nacionalni sud u ovom slučaju u okviru postupka u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna diskrecijsku ovlast. S obzirom na elemente koje je Sud pružio u ovom predmetu, čini mi se da poljski sud u okviru postupka u kojem se donosi presuda kojom se izriče jedinstvena kazna raspolaze nezanimarivom diskrecijskom ovlašću.

71. Poljska je vlada na raspravi potvrdila da sud koji donosi presudu kojom se izriče jedinstvena kazna, iako više ne ispituje pitanje krivnje, raspolaze marginom prosudbe za određivanje (ili prilagodbu) jedinstvene kazne u granicama koje proizlaze iz kazni izrečenih ranijim presudama na kojima se temelji presuda kojom se izriče jedinstvena kazna.

72. Međutim, ta vlada odbija okvalificirati postupak u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna kao „suđenje koje je rezultiralo odlukom” na temelju uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke jer je rezultat tog postupka *uvijek povoljan* za zainteresiranu osobu. Prema mišljenju navedene vlade, trajanje konačno izrečene kazne nužno će biti kraće od one koja bi proizašla iz zbrajanja kazni koje se mogu kumulirati. Isto tako, kazna nakon smanjenja nužno će biti kraća od one ranije izrečene.

73. Ne slažem se sa zaključkom da postupak u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna nije obuhvaćen člankom 4.a Okvirne odluke.

74. Iako će prilagodba kazne uvijek dovesti do smanjenja prvotne kazne, za zainteresiranu osobu ostaje bitno da može zagovarati *maksimalno* smanjenje.

75. Zamislimo, na primjer, situaciju u kojoj je nacionalni sud pozvan kumulirati tri prethodno izrečene kazne, u trajanju od pet godina, četiri godine i tri godine. Zamislimo također da sud na temelju diskrecijske ovlasti kojom raspolaze može odrediti kumulativnu kaznu bilo u trajanju od pet godina zatvora ili dvanaest godina zatvora. Točno je da će konačni rezultat po definiciji biti povoljniji za zainteresiranu osobu jer bi čisto i jednostavno zbrajanje kazni dovelo do jedinstvene kazne od dvanaest godina. Međutim, postoji bitna razlika između izricanja kumulativne kazne čije je trajanje bliže donjoj granici raspona (na primjer šest godina) ili pak njegovoj gornjoj granici (na primjer jedanaest godina).

76. Ako zainteresirana osoba svojim pojavljivanjem može utjecati na određivanje trajanja kazne, predmetnim se suđenjem ne mogu povrijediti jamstva iz članka 6. stavka 1. EKLJP-a ni, slijedom toga, jamstva iz članka 4.a Okvirne odluke.

77. Kao što sam prethodno naveo, činjenica da se poštovanje postupovnih prava moglo provjeriti s obzirom na prvotnu presudu više nije relevantna u pogledu dijela koji se odnosi na „kaznu” jer je, s jedne strane, sud pri odlučivanju o novoj kazni izvršavao diskrecijsku ovlast i jer je, s druge strane, nova odluka o kazni *zamijenila* raniju odluku. Presuda kojom se izriče jedinstvena kazna tako je postala jedina izvršiva presuda na kojoj se EUN može temeljiti.

78. Kako bi se uvjerio da su se postupovna prava zainteresirane osobe poštovala, na sudu je koji je uputio zahtjev da provjeri *in concreto* koja odluka predstavlja izvršivu presudu na kojoj se temelji EUN. Po potrebi mora zatražiti dodatne informacije na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke kako bi identificirao fazu postupka u kojoj je sud izvršavao diskrecijsku ovlast za konačno određivanje trajanja kazne. U tim okolnostima pravosudno tijelo izvršenja također mora moći ispitati poštovanje prava obrane zainteresirane osobe s obzirom na zadnju postupovnu fazu u kojoj je utvrđena krivnja.

79. U sasvim praktičnom smislu to znači da pravosudno tijelo koje izdaje nalog mora ispuniti dijelove (c) i (d) obrasca EUN-a koji se odnose na postupak koji je neposredno doveo do izvršive presude.

80. Međutim, kako bi se spriječio eventualni nedostatak informacija i ograničila upotreba navedenog članka 15. stavka 2., čini mi poželjnim da pravosudno tijelo koje izdaje nalog pruži, ponajprije u dijelu (b) obrasca, sve dodatne informacije koje bi mogle biti korisne za to da se pravosudno tijelo izvršenja uvjeri u poštovanje prava obrane zainteresirane osobe. Te se informacije osobito mogu odnositi na zadnju postupovnu fazu u kojoj je zauzeto stajalište o pitanju krivnje kada se to pitanje ispitivalo u okviru postupka koji je različit od onog tijekom kojeg je sud odlučio o kazni u okviru izvršavanja diskrecijske ovlasti.

81. Međutim, u tim okolnostima valja istaknuti da nije na pravosudnom tijelu izvršenja da u cijelosti prouči mozaik prethodnog kaznenog postupka.

82. Kao što to pravilno tvrde državno odvjetništvo i nizozemska vlada, time bi se dovelo u pitanje načelo uzajamnog povjerenja, koje predstavlja kamen temeljac pravosudne suradnje u kaznenim stvarima u tom području¹³, te bi se ugrozilo funkcioniranje sustava Okvirne odluke.

83. Naime, u članku 1. stavku 3. Okvirne odluke podsjeća se da ta okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. UEU-a i odraženih u Povelji. Tu obvezu ima i država članica izdavanja i država članica izvršenja¹⁴.

84. Podsjećam da su sve države članice vezane EKLJP-om, konkretno, njezinim člankom 6. stavkom 1. To znači da je država članica pravosudnog tijela koje izdaje nalog dužna po potrebi otkloniti nedostatke koji su se mogli pojaviti u ranijim fazama postupka.

85. Ako je presuda donesena *in absentia*, država članica pravosudnog tijela koje izdaje nalog načelno mora osigurati novo suđenje u skladu s odredbama nacionalnog prava. Stoga je za ispravak eventualnih postupovnih pogrešaka zadužena država članica izdavanja koja prima osobu predanu na temelju EUN-a. Nije na pravosudnom tijelu izvršenja da provjeri, odnosno ispravi, sve nedostatke postupka koji je doveo do presude a da se zainteresirana osoba nije osobno pojavila na suđenju.

86. Drukčije bi bilo samo ako bi pravosudno tijelo izvršenja utvrdilo da je kazneni sustav države članice u kojoj je izdan EUN u tolikoj mjeri manjkav da primjena načela uzajamnog povjerenja više ne bi bila prikladna, na primjer zbog postojanja ozbiljne i utvrđene opasnosti od podvrgavanja neljudskom i ponižavajućem postupanju u smislu članka 4. Povelje¹⁵, ili pak zbog toga što kazneni sudovi države članice više ne mogu osigurati pravo na pošteno suđenje, čime se isključuje automatsko međusobno priznavanje¹⁶.

¹³ Vidjeti uvodnu izjavu 6. Okvirne odluke.

¹⁴ Presuda od 16. srpnja 2015., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 53. i navedena sudska praksa)

¹⁵ Vidjeti u tom smislu presudu od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 104.).

¹⁶ Očito je da nacionalni sudovi, kako bi mogli sudjelovati u europskom sustavu uzajamnog priznavanja (u bilo kojem području prava: kaznenom, građanskom, upravnom), moraju ispuniti sve kriterije kojima se definira „sud” u pravu Unije, uključujući nezavisnost – vidjeti u tom smislu moje mišljenje u predmetu *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, t. 95. do 96. i 101. do 107.).

4. Međuzaključak

87. Na temelju prethodnih razmatranja zaključujem da postupak u kojem je donesena presuda, kao što je presuda kojom se izriče jedinstvena kazna o kojoj je riječ u glavnom postupku, može predstavljati „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke kada se (i.) tom presudom, koja je postala izvršiva, određuje kazna zatvora i kada (ii.) nacionalni sud u postupku povezanom s određivanjem te kazne raspolaže diskrecijskom ovlašću.

B. Drugo prethodno pitanje

88. Sud koji je uputio zahtjev svojim drugim pitanjem u biti pita može li odbiti izvršenje EUN-a kada se pokaže da poštovanje postupovnih prava zainteresirane osobe treba ocijeniti u odnosu na neku drugu presudu, a ne onu navedenu u EUN-u, i kada dodatne informacije pružene na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke ne omogućuju provjeru poštovanja postupovnih prava zainteresirane osobe.

89. Sud koji je uputio zahtjev smatra da je u takvim okolnostima odbijanje moguće. Iz formulacije „osim ako je u [EUN-u] navedeno da”, koja se nalazi u uvodnoj rečenici članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke, može se zaključiti da se podaci o tome postoji li koja od okolnosti iz točaka (a) do (d) te odredbe moraju navesti u točki (d) obrasca EUN-a ili, u najmanju ruku, u skladu s kategorijama koje su u njemu navedene.

90. S. A. Zdzaszek nije zauzeo stajalište o drugom pitanju, a državno odvjetništvo pak smatra da se izvršenje EUN-a ne može odbiti zbog toga što pravosudno tijelo koje izdaje nalog ne upotrebljava formulacije iz dijela (d) obrasca, ako su pružene informacije korisne.

91. Nizozemska vlada smatra da se drugim pitanjem želi saznati treba li sud koji je uputio zahtjev provjeriti prvotnu presudu s obzirom na članak 4.a Okvirne odluke. Predlaže da se odgovori negativno jer bi provjeru trebalo provesti s obzirom na presudu koja je u EUN-u navedena kao izvršiva.

92. Prema mišljenju Komisije, pravosudno tijelo izvršenja mora zatražiti informacije o zadnjoj fazi postupka u kojoj se raspravljalo o meritumu predmeta i koja je dovela do konačne osuđujuće presude. U ovom je slučaju do prvotne presude doveo žalbeni postupak. Komisija podsjeća da se, u svakom slučaju, članak 4.a Okvirne odluke odnosi na fakultativni razlog za odbijanje. Prema njezinu mišljenju, postoje slučajevi u kojima se, osim u četiriju situacija obvezne predaje, EUN može izvršiti a da se time ne povrijedi pravo zainteresirane osobe na sudjelovanje u suđenju. U tom pogledu pravosudno tijelo izvršenja može uzeti u obzir sve dostupne podatke.

93. Kako bih odgovorio na drugo prethodno pitanje, razlikovat ću njegov očiti aspekt koji se odnosi na načine komunikacije između pravosudnih tijela (1) od konteksta na kojem se temelji i na koji se uostalom upućuje u gore navedenom odgovoru Komisije (2). Potom ću objasniti zašto je potrebno da pravosudna tijela izvršenja zadrže marginu prosudbe pri ispitivanju poštovanja postupovnih prava zainteresiranih osoba na temelju članka 4.a Okvirne odluke (3).

1. Načini komunikacije između pravosudnih tijela na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke

94. Komunikacija između dvaju tijela na temelju gore navedene odredbe uvijek će ovisiti o konkretnim potrebama svakog predmeta. Zato je teško općenito odgovoriti na takvo pitanje. Naime, vrsta potrebne informacije obično će ovisiti o svrsi zbog koje se ta informacija traži.

95. S obzirom na to, smatram da se pri usvajanju pristupa u tim okolnostima treba voditi sljedećim razmatranjima.

96. Uvodno podsjećam da pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršiti EUN samo u slučajevima koji su iscrpno nabrojani za obvezno neizvršenje, predviđenima u članku 3. Okvirne odluke, ili za moguće neizvršenje, predviđenima u člancima 4. i 4.a te okvirne odluke¹⁷.

97. Sud je također naveo zahtjeve pravilnosti predviđene člankom 8. stavkom 1. Okvirne odluke čije poštovanje predstavlja uvjet valjanosti EUN-a, a njihovo nepoštovanje u načelu dovodi do odbijanja izvršenja EUN-a. Prije odbijanja izvršenja (što mora ostati iznimka), nadležno tijelo također mora, na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke, od pravosudnog tijela koje izdaje nalog zatražiti da *hitno* pruži sve potrebne dodatne informacije¹⁸.

98. Pravosudno tijelo izvršenja smije ne postupiti po EUN-u samo ako, s obzirom na informacije pružene na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke kao i sve druge potencijalne informacije koje je moglo dobiti drugdje, dođe do zaključka da je EUN izdan nepravilno (s obzirom na uvjete predviđene u članku 8. stavku 1. Okvirne odluke).

99. Konkretnije, što se tiče članka 15. stavka 2. Okvirne odluke, valja navesti, kao prvo, da je cilj komunikacije na temelju te odredbe osigurati ravnotežu između obveze izvršenja (uz poštovanje hitnosti u okviru koje treba ispitati EUN i rokova predviđenih Okvirnom odlukom) i zahtjeva zaštite postupovnih prava zainteresirane osobe¹⁹. Naime, korespondencija između tijela ne može trajati unedogled. Ona mora omogućiti poštovanje roka od 60 dana²⁰ u kojem EUN načelno mora biti izvršen²¹.

100. Kao drugo, važno je da gore navedeni načini komunikacije osiguravaju operativnost sustava. Tako pitanja treba postaviti na što je moguće precizniji i jasniji način. Čini se osobito razumnim prvo postaviti pitanje, a potom provjeriti, ističući aspekte koje treba pojasniti. Ako takva komunikacija ne dovede do očekivanog rezultata, čini mi se razumnim, s obzirom na navedene ciljeve hitnosti i zaštite prava zainteresiranih osoba, da se ne nastavi s aktivnom potragom za informacijama.

101. Međutim, to ne oslobađa nadležno tijelo obveze ocjene svakog predmeta, u svakom slučaju zasebno, s obzirom na potrebu da se uvjeri u poštovanje prava obrane zainteresirane osobe.

102. U ovom je slučaju pravosudno tijelo izvršenja željelo postaviti dodatna pitanja o postupku koji je doveo do prvotne presude. Naime, ono je izrazilo sumnje, kao što to navodi nizozemska vlada, u pogledu razine zaštite prava obrane S. A. Zdziaszeka u postupku koji je doveo do presude kojom se izriče jedinstvena kazna.

103. Budući da je to pojašnjeno, iz drugog prethodnog pitanja vidljiv je važniji problem prijenosa članka 4.a Okvirne odluke u nizozemsko pravo. U nastavku ću se posvetiti tom aspektu pitanja.

2. Kontekst komunikacije na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke

104. Dodatne informacije u ovom su slučaju zatražene na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke kako bi se ocijenila primjena uvjeta predviđenih člankom 4.a navedene okvirne odluke. Kao što je već navedeno, tom se odredbom predviđa fakultativni razlog za odbijanje EUN-a²².

17 Presude od 1. prosinca 2008., Leymann i Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, t. 51.); od 30. svibnja 2013., F (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, t. 36.), i od 26. veljače 2013., Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, t. 38.).

18 Presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, t. 64. do 65.).

19 Vidjeti u tom smislu presudu od 24. svibnja 2016., Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, t. 34. do 37.).

20 Koji se može produljiti za 30 dana na temelju članka 17. Okvirne odluke.

21 Sud je u predmetu Lanigan naglasio obvezu izvršenja EUN-a, bez obzira na istek rokova predviđenih člankom 17. Okvirne odluke, uključujući, po potrebi, zadržavanje dotične osobe (presuda od 16. srpnja 2015., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 34. do 42. i 62.).

22 Vidjeti uvodne izjave 6. i 15. Okvirne odluke 2009/299, u kojima se ističe „alternativna” i „fakultativna” narav razloga za odbijanje na temelju članka 4.a Okvirne odluke (podložno poštovanju temeljnih prava zainteresirane osobe).

105. Kao što sam već na drugim mjestima naveo²³, opće pravilo koje proizlazi iz članka 1. stavka 2. Okvirne odluke jest *obveza* država članica da izvrše EUN „na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke”.

106. Člankom 4.a stavkom 1. uvedena je *moгуćnost* da se odbije izvršenje EUN-a kada se zainteresirana osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom. Ta mogućnost neizvršenja EUN-a mora se temeljiti na ispitivanju okolnosti svakog konkretnog predmeta koje izvršava pravosudno tijelo izvršenja.

107. Moгуćnost neizvršenja prestaje kad pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da neki slučaj odgovara nekoj od situacija nabrojanih u točkama (a) do (d) članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke. U takvoj je situaciji odbijanje izvršenja EUN-a isključeno, a *obveza* predaje zainteresirane osobe ponovno postaje pravilo.

108. Međutim, napominjem da nacionalno zakonodavstvo kao što je predstavljeno u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku (odnosno članak 12. OLW-a) izokreće logiku Okvirne odluke time što „*moгуćnost* neizvršenja”, pretvara u „*obvezu* neizvršenja, *osim ako* se radi o situaciji iz točaka (a) do (d)”.

109. Tim je načinom prijenosa članka 4.a Okvirne odluke popis četiriju iznimki od mogućnosti neizvršenja EUN-a kad se zainteresirana osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je dovelo do odluke pretvoren u *iscrpan* popis situacija u kojima tijelo izvršenja može izvršiti EUN *isključivo* ako se zainteresirana osoba nije osobno pojavila na suđenju. Prema mojem mišljenju, taj prijenos sprečava pravosudna tijela izvršenja da razmotre sve činjenične okolnosti u određenom predmetu kako bi provjerila poštovanje postupovnih prava zainteresiranih osoba. Primjenjujući, po analogiji, zaključak koji je Sud donio u pogledu fakultativnog razloga za odbijanje na temelju članka 4. stavka 6. Okvirne odluke, smatram da pravosudno tijelo izvršenja mora, također u ovom kontekstu, raspolagati marginom prosudbe u pogledu pitanja treba li odbiti izvršenje EUN-a²⁴.

110. Stoga smatram da članak 12. OLW-a predstavlja pogrešan prijenos članka 4.a Okvirne odluke.

111. Pitanje iscrpnosti članka 4.a također se postavlja u ovom predmetu²⁵: jesu li okolnosti iz točaka (a) do (d) *jedine* koje tijelu koje prima zahtjev omogućuju provjeru poštovanja prava obrane zainteresirane osobe? Ili se to tijelo može pozvati na druge okolnosti kako bi moglo izvršiti EUN, pri čemu se uvjerava u poštovanje temeljnih prava zainteresirane osobe?

112. Zaključno ću podsjetiti da se Okvirna odluka temelji na načelu međusobnog priznavanja i na visokoj razini povjerenja koja mora postojati među državama članicama²⁶. Međutim, pojmovi priznavanja i uzajamnog povjerenja ne mogu umanjiti važnost koja se Okvirnom odlukom i pravom Unije pridaje poštovanju temeljnih prava, u ovom slučaju postupovnih²⁷.

113. Članak 4.a Okvirne odluke svjedoči o ravnoteži koju je zakonodavac Unije postigao između, s jedne strane, djelotvornosti predaje osoba u europskom pravnom području i, s druge strane, opsega nadzora koji je na pravosudnom tijelu izvršenja. Ako je to tijelo uvjerenom da su se temeljna prava poštovala s obzirom na, ovisno o slučaju, ponašanje zainteresirane osobe, nacionalno ga zakonodavstvo ne bi smjelo sprečavati da provede obvezu izvršenja EUN-a na temelju članka 1. stavka 2. Okvirne odluke.

23 Vidjeti moje mišljenje u predmetu Tupikas (C-270/17 PPU, t. 70. do 78.).

24 Presuda od 29. lipnja 2017., Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, t. 21. do 23.). Vidjeti također presudu od 24. svibnja 2016., Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, t. 50. do 52.).

25 Vidjeti sličnu situaciju opisanu u mojem mišljenju u predmetu Tupikas (C-270/17 PPU, t. 79. do 80.).

26 Presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, t. 31. do 33. i navedena sudska praksa)

27 Vidjeti osobito presudu od 16. srpnja 2015., Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, t. 53. i navedenu sudska praksu).

3. Međuzaključak

114. S obzirom na prethodna razmatranja, pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje EUN-a u slučaju kad ni informacije iz obrasca EUN-a ni one koje je na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke primilo od pravosudnog tijela koje je izdalo nalog ne omogućuju provjeru poštovanja prava obrane zainteresirane osobe koja se nije osobno pojavila na suđenju. Odluka o primjeni fakultativnog razloga za odbijanje izvršenja EUN-a u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke na pravosudnom je tijelu izvršenja koje mora moći ocijeniti, s obzirom na sve činjenične okolnosti kojima raspolaže, poštovanje prava obrane zainteresirane osobe.

C. Treće prethodno pitanje

115. Iz prethodnih razmatranja proizlazi da provjeru primjenjivosti fakultativnog razloga za odbijanje na temelju članka 4.a Okvirne odluke treba provesti s obzirom na postupak kao što je onaj u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna. Podsjećam da to proizlazi iz, s jedne strane, činjenice da je u ovom slučaju presudom kojom se izriče jedinstvena kazna utvrđena kazna koja je S. A. Zdziaszecu izrečena na način koji je čini izvršivom kaznom zatvora i da se, s druge strane, čini da je postupak koji je doveo do presude kojom se izriče jedinstvena kazna uključivao diskrecijsku ovlast suda, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

116. Međutim, iz odgovora koji predlažem kao odgovor na prvo pitanje proizlazi da pravosudno tijelo izvršenja ispituje poštovanje prava obrane u odnosu na zadnju postupovnu fazu tijekom koje se raspravljalo o meritumu predmeta i koja je dovela do izvršive presude. U ovom je slučaju očito da je ta zadnja faza postupka ona koja je dovela do presude kojom se izriče jedinstvena kazna. Točno je da se taj postupak odnosio samo na konačno određivanje kazne.

117. Budući da sud koji je uputio zahtjev smatra da se tijekom te konkretne postupovne faze nije osiguralo poštovanje prava obrane, ipak mi se čini suvišnim osloniti se na poštovanje prava obrane u okolnostima zadnje postupovne faze u kojoj je utvrđen drugi dio predmetne osuđujuće presude, odnosno *krivnja*.

118. Ako Sud usvoji drukčiji pristup i zaključi da je prvotna presuda i dalje relevantna za provjeru koju osigurava pravosudno tijelo izvršenja na temelju članka 4.a Okvirne odluke, upućujem na svoje stajalište izraženo u predmetu *Tupikas*²⁸.

119. Jedina je razlika između tog i ovog predmeta u činjenici da, što se tiče prvotne presude, sud koji je uputio zahtjev smatra je S. A. Zdziaszek bio uredno zastupan tijekom žalbenog postupka, ali ne i tijekom prvostupanjskog postupka. Budući da je, prema pruženim informacijama, žalbeni postupak doveo do ispitivanja merituma predmeta, poštovanjem prava obrane u toj fazi postupka otklanjaju se nedostaci koji su se mogli pojaviti u ranijim fazama.

120. Međutim, činjenica je da je odluka o kazni iz prvotne presude zamijenjena i da, kao što sam ranije podsjetio, osuda S. A. Zdziaszeka danas proizlazi iz dvaju različitih postupaka. Budući da je utvrđeno da njegova prava obrane nisu bila osigurana u postupku u kojem je donesena presuda kojom se izriče jedinstvena kazna, čini mi se da, ponavljam, provjera poštovanja tih prava s obzirom na prvotnu presudu nije relevantna.

²⁸ Točke 55. do 65. mojeg mišljenja u predmetu *Tupikas* (C-270/16 PPU).

VI. Zaključak

121. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prvo i drugo prethodno pitanje koje je postavio Rechtbank Amsterdam (sud u Amsterdamu, Nizozemska) odgovori kako slijedi:

Pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom”, u smislu uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, u verziji koja proizlazi iz Okvirne odluke Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da se može primijeniti na postupak u kojem je donesena presuda, kao što je presuda kojom se izriče jedinstvena kazna o kojoj je riječ u glavnom postupku, kada se tom presudom, koja je postala izvršiva, određuje kazna zatvora i kada nacionalni sud u postupku povezanom s određivanjem te kazne raspolaže diskrecijskom ovlašću.

Pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga u slučaju kad ni informacije iz obrasca, ni one koje je na temelju članka 15. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584, u verziji koja proizlazi iz Okvirne odluke 2009/299, primilo od pravosudnog tijela koje je izdalo nalog ili dobilo negdje drugdje, ne omogućuju provjeru poštovanja prava obrane zainteresirane osobe koja se nije osobno pojavila na suđenju. Odluka o primjeni fakultativnog razloga za odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga u smislu članka 4.a stavka 1. navedene okvirne odluke na pravosudnom je tijelu izvršenja koje mora moći ocijeniti, s obzirom na sve činjenične okolnosti kojima raspolaže, poštovanje prava obrane zainteresirane osobe.